

nister og ikke under nogen som helst Form kan gaa ind paa Tanken i Vædringsforlaget under Nr. 3, saa er der en Selvmodsigelse i dette Lovforslags Affattelse. Dette Lovforslag bestemmer jo i § 1, at „alle Plejebørn blive at undergive et offentligt Eilsyn“. Men man bør da rettest sige til: „Hvis der overhovedet er nogen i Landet, der vil have med et saadant Eilsyn at bestille“, saa vilde det være korrekt, saa vidste man i alt Fald, hvad man havde for sig; men Forslaget begynder med at sige „alle Plejebørn blive at undergive offentligt Eilsyn“, men hvis ingen frivilligt paatager sig dette, faar man alligevel intet Eilsyn; dette forekommer mig at være en Selvmodsigelse. Jeg kan derfor ikke se rettere end, at det er netop en Mangel ved Loven, at man risikerer, at der bliver Gagne i Landet, hvor der intet Eilsyn bliver; men da jeg ikke ønsker dette, vil jeg anbefale det ærede Ting, at man stemmer for det af flere Medlemmer stillede Vædringsforslag under Nr. 3 og saa lade Sagen gaa op til det andet Ting; det er dog muligt, at man ved en nærmere Forhandling med det andet Ting kunde faa en Affattelse, der var tilfredsstillende, selv om Vædringsforlaget nu ikke i Formen var saa tilfredsstillende, som ønskeligt kunde være.

Justitsministeren (Kelleman):

3 Anledning af det, som den ærede Rigsdagsmand bemærkede, vil jeg først udtale, at den Ros, jeg har ladet blive hans tidligere Forslag til Del, jo kun gaar ud paa dette, at naar man skulde have et tvungent Eilsyn — hvilket jeg ikke mener, man skal have — saa var det bedre redigeret, og saa ramte det Sagen tydeligere, og det indholdt blandt andet det meget væsentlige Punkt, at der var en Grænse for den Tid, hvori man kunde være forpligtet til at blive ved. Der er jo slet ikke noget selvmodsigende i, at man kan stille sig paa den Maade.

Hvad Loven angaar, mener jeg heller ikke, der kan fremkomme nogen Modsigelse, idet enhver Lov maa opfattes som en Helhed. Man kan ikke rive en enkelt Paragraf ud af en Lov og kun holde sig til den Lovens § 1 maa altsaa forstås med den Begrænsning, som følger af dens § 3. Det gælder jo om alle Love, at det er umuligt i hver enkelt Paragraf at foretage alle de Reservationer og Indskrænkninger, som Lovens øvrige Indhold maatte medføre. Hvis det var Tilfældet, saa kunde det ikke gaa an i Straffeloven at sige, at naar nogen faar et Menneſte ihjel, bliver han straffet paa denne eller hin Maade, fordi det andre Steder i Straffeloven staar, at naar man er affindig,

straffes man ikke, og naar det sker i Rødværge, straffes man heller ikke saaledes. Paa den Maade skulde enhver Paragraf være belemret med Undtagelser, som skulde hedde: NB. naar det ikke er Rødværge, naar vedkomende ikke er under kriminel Sabalder o. s. v. Det er umuligt at indføre saadant, og derfor maa enhver Lov forstås som en Helhed, den ene Paragraf udfylder og indskrænker den anden efter Omstændighederne. Altsaa, nogen logisk Mangel eller Modsigelse i Loven vil ikke fremkomme, fordi man lader det blive staaende, som det staar. Jeg kan i Henhold til, hvad jeg før gjorde gældende, kun vedblivende fraraade Vedtagelsen af Vædringsforslag Nr. 3.

Trier: Det forekommer mig ikke, at den ærede Minister har Ret i disse sine sidste Betragtninger om Lovens Affattelse. Naar § 1, første Stykke, siger, at alle Plejebørn blive at undergive offentligt Eilsyn, kan det umulig forstås paa anden Maade, end at alle Børn, som opdrages hos andre end deres Forældre, som altsaa ere i Pleje, blive at tage under offentligt Eilsyn. Det fremgaar heller ikke, forekommer det mig, af Loven, at den ubetinget ikke skulde omfatte dem, som ere i Huset hos Folk, uden at der betales for dem. Der staar i Loven en Bestemmelse om, at Kommunerne kunne fritage Plejeforældre for Eilsyn, hvor Henlynt til Fortjeneste eller Erhverv stannes at ligge uden for Bevægrunden til Plejeforholdet. Denne Bestemmelse kunde da ogsaa tænkes at omfatte saadanne Folk, der ingen Betaling fik for at have et Barn i Pleje; i saa Fald maatte jo dog Kommunerne billigvis stanne, at Henlynt til Fortjeneste eller Erhverv saa uden for Plejeforholdet. Det forekommer mig derfor ikke, at det er absolut klart af Loven i dens Helhed, at den kun gælder de Børn, der ere i Pleje hos Folk i Henhold til § 2, og derfor kan jeg ikke se andet end, at der i Lovens Form dog er Mulighed for den Modsigelse, jeg før omtalte. Hvad dernæst Indholdet af Vædringsforlaget under Nr. 3 angaar, fastholder det jo den Grundregel, at Plejetilsynet gennemføres under Frivillighed. Det er jo kun Undtagelsestilfælde, der haves for Dje gennem de ny Bestemmelser, der foreslaas, og hvorfor den foreslaaede Ordning i disse Undtagelsestilfælde ikke skulde have nogen som helst Værdi, synes den højtærede Minister mig ikke at have givet noget Bevis for. Alt et Eilsyn, som voves i Kraft af Paalæg fra Øvrighedens Side, ikke skulde kunne være virksomt og nødvendigvis skulde være værre